

Майка ми тежко заболѣ. Да не дава Богъ майка да заболѣе! Цѣлата кжща е изтрѣпнала отъ жжка. Всички сж смутени, всички сж се сбъркали — не знаятъ какво да правятъ. Азъ се лутахъ изъ нашитѣ малки стачки треперящъ и бледенъ. Една жестока ржка се бѣше протегнала къмъ мама и искаше да я изтрѣгне отъ мене... Сърдцето ми свито, очитѣ ми постоянно влажни отъ силомъ за държанъ плачъ. Когато се случи мама да заболѣе, азъ започвамъ да мисля, че я очаква най-страшното.

Ето и сега мисълта ми е заета пакъ съ сжщото. — „Ами ако умре?“

Почакахме още два-три деня дано оздравѣе безъ лъкаря, но

не стана тѣй. Лъкарь трѣбваше да се извика, пѣкъ за плащане ще гледаме да намѣримъ.

Докторъ Станчевъ бѣше баща на единъ мой съученикъ. Решихме азъ да отида да го повикамъ. Като съученикъ на неговия синъ, ние вѣрвахме, че лъкарьтъ ще покаже повече внимание къмъ болестъта на майка ми.

Азъ бързо излѣзохъ отъ кжщи и се понесохъ тичешкомъ изъ улицата. Струваше ми се, че всѣко бавене носи зло за майка ми.

Като стигнахъ до дома на докторъ Станчевъ, азъ се спрѣхъ до крайчеца на прозореца и погледнахъ вжтре. Картината, която видѣхъ, ме уплаши. Мойтъ съученикъ лежеше въ пос-